

ANGELS & DEMONS

KLAAS

BOND

**ANGELS
DEMONS**

moon

Klaas Bond schreef ook:
Groener gras

© 2007 Klaas Bond en Moon, Amsterdam
Omslagontwerp Marlies Visser
Omslagbeeld Arcangel / Imagestore
Zetwerk ZetSpiegel, Best
www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0014 8
NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers BV.

Ze hadden hun best gedaan om het Jan van Helser College op een gevangenis te laten lijken.

Dat was Jespers indruk geweest bij zijn eerste bezoek, twee maanden geleden, en dat vond hij nog steeds. Hij keek naar het kolossale schoolgebouw dat was opgetrokken uit grijs beton, zwarte kozijnen en vuilwitte toegangsdeuren. Er ging een somberheid van uit als van een mistroostige herfst dag. Zelfs de strook gras naast de muur van de kantine leek van een grauwer soort groen.

Het gebouw leek schijndood, alsof het wachtte tot het weer tot leven zou worden gewekt met behulp van felle, frisse kleuren. Zoals die van zijn vorige school, het Christoffel Lyceum. Naar school gaan deed je natuurlijk toch al niet voor je lol, maar in vergelijking met het Jan van Helser College zag het Christoffel er aan de buitenkant uit als Disneyland Parijs.

Je moest wel behoorlijk gestoord zijn om hiernaartoe te willen. Of bijzonder goede redenen hebben. Maar die had Jesper dan ook.

Zijn handen trilden een beetje. Hij had wel verwacht dat hij wat zenuwachtig zou zijn, maar op dit onophoudelijke getintel in zijn bloed had hij niet gerekend. Het was de eerste dag van zijn nieuwe leven, en zo voelde het ook.

Hij liep de poort door. Het had de hele ochtend geregend, maar nu was het eindelijk opgehouden. Banen zonlicht sneden tussen de voorbijrijvende wolken door en werden door de

natte tegels weerkaatst. Het plein en de fietsenhokken waren omheind door een manshoog hek. Op de linkerhelft van het plein stonden twee metalen doelen. De witte lijnen die ooit de grootte van het veld hadden aangegeven, waren goeddeels versleten en vervaagd. Boven de hoofdingang, naast de zwarte monsterletters die samen de woorden 'Jan van Helser College' vormden, hingen een buitenlamp en een beveiligingscamera gebroederlijk naast elkaar. Een groepje rokende leerlingen zat op de trap die naar de ingang leidde. Een van hen wierp een terloopse blik op Jesper toen hij hen passeerde.

Een man, groot en breed, met een overdadige massa krullen, een bierbuik en een gouden adelaar aan een dikke gouden ketting om zijn nek, leunde een beetje verveeld tegen de deurpost. Jesper aarzelde, vroeg zich af of hij zich bij deze man moest melden of zo. Achter zijn ribben versnelde zijn hartslag.

De man liet zijn blik van Jespers hoofd naar zijn voeten glijden en vervolgens weer terug, trok vragend een wenkbrauw op en vroeg: 'Nieuw hier?'

Jesper knikte.

Er trok een flits van een spottende glimlach over het gezicht van de man, alsof hij zich niet kon voorstellen dat iemand hier vrijwillig naar binnen ging. 'Ik ben Rudie. Gedraag je.' Hij draaide zijn lichaam een kwartslag om ruimte te maken voor Jesper en wees met een korte knik van zijn hoofd opzij. Jesper stapte over de drempel een soort voorportaalje binnen. Rechts, achter dik glas met gaatjes, zat de conciërge afwezig in een tijdschrift te bladeren. Hij keek niet op of om toen Jesper langsliep.

De eerste verdieping. Bij iedere stap plakten zijn zolen aan het opgewreven glanzende linoleum.

De deur van lokaal 117 stond al wagenwijd open. Jesper trok

zijn schouders een stukje naar achteren, zijn hoofd rechtop. Hij was hier goed in, hield hij zichzelf voor, hij kon dit. Toen liep hij naar binnen.

Op de lessenaar lagen stapeltjes formulieren, een leraren-agenda en een bruin etuutje waaruit twee pennen staken. Naast de stoel stond een aktetas. Alleen de leraar ontbrak. Onder het bord waren enkele tafeltjes tegen elkaar geschoven, waarop boeken lagen opgestapeld.

Nu pas keek Jesper opzij, de klas in. Ze zaten hier twee aan twee, in drie rijen. Hij had een van de eersten willen zijn, maar er waren al behoorlijk wat leerlingen. Hij werd met onverholen nieuwsgierigheid aangestaard. Keurende blikken waarachter het oordeel nog verborgen bleef.

Sommige jongens zaten overdwers, met hun gestrekte benen op de stoel naast hen, om aan te geven dat ze niemand naast zich duldden. Jesper kende die territoriumdrift van Ties en zijn vrienden, van zijn vorige school.

Terwijl hij de starende ogen probeerde te negeren, liep hij naar achteren, naar een lege bank in de linkerrij. Hij zette zijn rugtas op de grond en liet zich op de stoel zakken.

Er kwamen meer leerlingen binnen. Ze slenterden sloom naar een bepaalde plaats, maar wel doelbewust, alsof iemand ze al had verteld waar ze moesten gaan zitten. Afgezien van wat gemompelde begroetingen werd er niet veel gesproken.

Vanaf zijn plaats achterin had Jesper een goed zicht op de klas. Iedereen leek bij jongeren met dezelfde achtergrond te zijn ingedeeld, alsof het zo voorgeschreven was. Links zat een groep jongens, Marokkaans of Turks, dat verschil kende hij niet goed, met zwarte trainingspakken aan, van wie sommigen mutsen droegen. Daarvoor: zwarte jongens in slobberbroeken en te grote T-shirts, en in hun buurt zwarte meisjes in opzich-

tige uitgaanskleiding. In de middelste rij blanken en Aziaten. De jongens in de rechterrij – de meesten Surinaams en Antilliaans – hadden sportsweaters aan met opvallende merknamen op de borst. Enkelen hadden de capuchon over hun hoofd getrokken, alsof het in het lokaal niet muf en benauwd was, maar ijskoud. Niemand zag eruit zoals hij. Jesper voelde hoe zijn T-shirt aan zijn rug plakte. Hij was hier als een pinguïn in een tropisch regenwoud.

Met zijn vingertoppen ging hij even over de witte woorden op zijn borst, I'M SHOCKED. De gedachte dat hij aan iets ongelofelijk stoms was begonnen, een idioot avontuur met een voorstelbare, slechte afloop, overrompelde hem als een indringende geur. Hij dwong zichzelf te denken aan datgene wat hem hier had gebracht: de verwachting dat deze school, die op het eerste gezicht zo onvoorstelbaar anders was dan het Christoffel Lyceum, misschien een plaats was waar hij zich veilig kon voelen.

‘Hallo allemaal!’

Jesper keek op. Er was een man binnengekomen. Hij had een bekertje koffie in zijn hand en liep met kordate passen naar de lessenaar. Hij zette zijn koffie neer, ging zitten, wipte zijn stoel naar voren, legde zijn onderarmen op het tafelblad en zei: ‘Voor degenen die mij nog niet kennen: ik ben Bram van Liesheuk, voor jullie menéer Van Liesheuk.’ Zijn mond rekte zich uit tot een brede glimlach. Een paar tellen liet hij zijn ogen door de klas dwalen, waarna hij vervolgde: ‘Behalve dat ik wiskunde geef, ben ik dit jaar jullie mentor. Maar voordat ik het daarover ga hebben, zal ik eerst kijken wie jullie ook alweer zijn.’

Hij begon hun namen op te lezen. Er zat een vragende ondertoon in zijn stem, alsof hij niet zeker wist of hij ze goed uitsprak. Het klonk alsof hij hier, net als Jesper, voor het eerst was. Na elke naam keek hij een ogenblik op, met samenge-

knepen ogen, en zocht naar degene die al dan niet verstaanbaar met 'ja' had geantwoord. Toen hij bij Jesper was aanbeland, zei hij: 'Jou ken ik niet.'

'Klopt,' zei Jesper, 'ik ben nieuw.' Alle hoofden draaiden zijn kant op. Hij voelde de blikken van zijn nieuwe klasgenoten als warme regendruppels op zijn gezicht neerkomen. Aan dit moment – het moment dat echt iedereen naar hem keek – had hij gedacht; hij had geprobeerd zich hierop voor te bereiden, had zich voorgenomen iets bijdehands te zeggen, maar nu het zover was, merkte hij hoe het bloed naar zijn hals joeg en zijn mond in het slot viel. Lange seconden verstreken in stilte.

'Juist,' zei Van Liesheuk. Zijn gezicht ontspande en hij lachte naar Jesper. 'Nou, welkom op het Jan van Helser College dan maar.' Hij ging verder met de namenlijst. Toen hij klaar was, begon hij met het uitdelen van het rooster, het jaarboekje van de school en brieven over het schoolgeld. Verschillende leerlingen begonnen met elkaar te kletsen.

Jesper keek om zich heen. Dit was een wiskundelokaal. Aan de muur hing een serie ingelijste platen van ingewikkelde meetkundige figuren in felle kleuren. Links was een wand met ramen, die alle uitkeken op de blinde muur van een zijvleugel. De zon kon hier niet komen; alleen een smalle streep lucht voorkwam dat je je in een ondergrondse bunker waande.

'Hé leipo.' Jesper keek opzij. Een van de jongens die overdwars zaten – Jesper probeerde tevergeefs zijn naam op te diepen, hij had verdorie niet één naam onthouden – had zijn blik op een jongen in de middenrij gericht, iemand die alleen zat, net als hij. 'Ben je niet op vakantie geweest? Je ziet zo bleek, man.' De dubbele 'e' van 'bleek' klonk als een verlengde 'i', zoals alleen Surinamers dat konden, en de 'a' van 'man' was uitgesproken met de dikke, stadse klank. De spreker trok een

vette grijns en trok één wenkbrauw spottend op terwijl hij wachtte op een reactie. Jesper zag de jongen tegen wie hij het had op de rug. Blank, sweater, donkerblond daar. Zo op de rug gezien had hij het zelf kunnen zijn, vorig schooljaar. Bij het horen van het woord 'leipo' leek de jongen even in elkaar te krimpen, alsof hij een tel onder stroom werd gezet. Zijn hoofd bewoog in twee snelle, schrikachtige schokjes opzij, in de richting waaruit de stem was gekomen, maar toen herstelde hij zich en keek hij weer voor zich uit. Hij zei niets.

Iemand aan de andere kant van het looppad nam het over. 'Het is gewoon een bleke pisnacht, Dollar. Bleke pisnachten mogen niet bruin worden. Ze kunnen niet in de zon, dan smelt hun huid en blijft er alleen pies over.'

De jongen die Dollar werd genoemd lachte, maakte een instemmend handgebaar en staaarde naar 'leipo'. Jesper keek even rond. Niemand scheen bijzondere belangstelling te hebben voor wat er zich afspeelde, ook meneer Van Liesheuk niet, die rustig doorging met het ronddelen van boekjes en papieren, en hier en daar even bleef stilstaan om met leerlingen te praten. Hij moest het hebben gehoord, dacht Jesper, maar het was blijkbaar niet eens tot hem doorgedrongen. Waarschijnlijk omdat het hem niet interesseerde. Vanuit zijn ooghoeken keek Jesper weer naar de jongens. Het aanstaren, het wachten op een reactie, de pauze die de opmaat vormde tot iets wat later zou kunnen gebeuren. Er schoot iets door Jespers hoofd, een herinnering. *'Stinkerd', zo noemden ze hem eerst. Later werd dat 'Smurrie'. En dat andere, dat woord dat hem hoofdpijn en slapeloze nachten had bezorgd, en soms nog, als hij het in zijn gedachten toeliet. Hij wou dat hij het kon laten verdwijnen, kon vernietigen, zoals je dat in je computerspel met een vijand kon doen, met één druk op de knop.*

‘Zo!’ De stem van de mentor. Hij was klaar met uitdelen. Iedereen keek zijn kant op. Van Liesheuks tevreden blik dwaalde even door de klas. ‘Dat was het alweer voor vandaag, jongens en meisjes. Ik zie jullie morgen voor de eerste les. We gaan er samen een fijn schooljaar van maken.’

2

Elke keer als Donna Mulder zichzelf in de spiegel bekeek, zag ze het luie linkerooglid dat haar er levenslang aan zou herinneren dat ze ook nog ergens een vader had. Volgens haar moeder had ze het van hem geërfd, maar het bewijs daarvan had ze nooit gekregen, omdat het niet meer bestond: alle foto's waarop haar vader stond afgebeeld, had ze verbrand. Met de opmerking 'Je oog is jouw bewijs. Meer herinneringen aan hem zou je echt niet willen, geloof me' had ze Donna voor jaren het zwijgen opgelegd.

Donna had haar vader erom vervloekt. Ze had zich meer dan eens afgevraagd hoe het mogelijk was dat iemand zijn mislukte oog doorgaf aan zijn dochter. Haar neus, haar dikke lippen en te kleine borsten waren misschien erfelijk, dat begreep ze, maar gold dat ook voor een ooglid dat als een doorhangend gordijntje je zicht halveerde?

Drie jaar geleden, in de brugklas, toen ze opving dat haar nieuwe klasgenoten haar 'Donna met het dooie oog' noemden – als zij er niet bij was, uiteraard –, had ze besloten de strijd ermee aan te gaan.

Thuis was ze erover begonnen. Omdat het hangende ooglid toch ook haar moeder constant herinnerde aan de man die ze niet meer wilde kennen, ging Donna ervan uit dat ze zou instemmen met een cosmetische correctie. Tot haar grote woede gebeurde dat niet. 'De verzekering dekt zoiets niet. Ik moet het zelf betalen en dat is me te duur,' had haar moeder uitgelegd.

Maar Donna vermoedde dat het geld niet de belangrijkste reden voor de weigering was. Wat haar moeder het zwaarst vond wegen, was wat ze er mompelend achteraan had gezegd: 'Bovendien moet je tevreden zijn met het uiterlijk dat de Schepper je gegeven heeft. Ingrijpen in Zijn werk keurt Hij be-slist af.' Een week lang hilde Donna de frustratie van zich af en had ze intens medelijden met zichzelf. Waarom had uitgerekend zij een knettergekke moeder die godsdienstwaan-zin als hobby had? En waarom had ze geen vader die haar moeder kon terechtwijzen, om vervolgens de operatie zonder morren te be-talen?

Dan maar zonder instemming van de Schepper, besloot ze. Superlijm bood Almachtige uitkomst.

Op de dag dat ze vaststelde dat ze verliefd was op Frank Lief-tinck, plakte ze zonder aarzeling haar hangende ooglid aan de bo-venkant van de oogkas vast. Voor altijd, hoopte ze, en zo vóélde het ook wel, maar haar moeder maakte in samenwerking met de in allerijl gebelde huisarts alles weer ongedaan.

Toen Donna's wrok daarover een beetje was weggeëbd, ver-anderde ze van tactiek. Op een of andere manier slaagde ze erin zichzelf wijs te maken dat het mislukte oog haar bijzonder maakte, dat het haar onderscheidde van alle anderen op school. Ze hield van andere muziek en dikke boeken, droeg andere kle-ren – kortom, ze wás anders, en zo kon iedereen dat maar met-een zien ook. Die trots beschermde haar tegen gemene opmer-kingen en vuile grapjes van medeleerlingen, en voorkwam dat ze veranderde in een stresskip wanneer ze zichzelf iets te lang in de spiegel bekeek. Op een gegeven moment vergat ze zelfs dat haar 'dooie' oog anders was dan het andere.

Totdat ze twee maanden geleden de liefde van haar leven had gevonden, de reden van haar bestaan. Hij zat al twee jaar lan-

ger op school dan zij, en ze kon niet begrijpen waarom hij haar nooit eerder was opgevallen.

Na die avond, toen ze zonder haar moeders toestemming naar een optreden van haar favoriete band Stigmata was gegaan en voor het eerst in zijn fonkelende ogen had gekeken, veranderde de wereld. Alles wat ze voelde werd echter, wat ze zag werd mooier, wat ze hoorde helderder. Alsof hij alles betoverd had. En hij vond haar mislukte oog mooi, had hij gezegd na hun eerste kus, 'mysterieus'. Ze geloofde hem. Als ze in zijn ogen keek, kon ze gewoon niet anders. Maar toch was Donna zich opeens weer akelig bewust geworden van haar handicap. En al gauw begon de twijfel te knagen, als een dier dat was ontwaakt uit zijn winterslaap en zijn tanden in een halfvergane prooi zette die het een tijdje onaangeroerd had gelaten. Het oog werd weer een kwelling, net als vroeger.

Nu misschien nog niet, maar over een maand of zo vond hij het natuurlijk niet meer 'mysterieus', maar gewoon een lelijke fout van Moeder Natuur. Een fout waar andere meisjes niet mee opgezadeld waren... Gedachten aan een cosmetische operatie staken de kop weer op, maar het geld had ze niet en zou ze voorlopig ook niet krijgen. Ze moest het blijven doen met wat de Schepper haar gegeven had, of ze dat nou leuk vond of niet.

Donna voltooide het aanbrengen van de mascara en zette de lipstick tegen haar mond om daarop een donkergrijze, bloedeloze kleur aan te brengen.

Toen ze klaar was, hield ze haar hoofd een beetje scheef en keurde het eindresultaat. Afgezien van het oog was ze tevreden. Nieuw schooljaar, oude look, de Donna-look: donker, dreigend en diepzinnig.

Haar moeder keek haar aan met een gezicht alsof er een mysterieuze pijn door haar lichaam trok.

Donna deed alsof ze het niet merkte, ging aan tafel zitten en schonk een beker thee in.

Het duurde een paar behoedzame slokjes voor haar moeder oogcontact maakte. ‘Moet je geen ontbijt?’ vroeg ze.

‘Ik heb geen honger.’

‘Dat lijkt me sterk. Zal ik yoghurt met muesli voor je maken?’

‘Nee, mam.’

‘Een boterham dan?’

‘Nee.’

‘Je bent toch niet aan het lijnen, hè?’

‘Nee. Ik heb gewoon geen trek.’

‘Zo hoor je niet met je lichaam om te gaan, Donna. Voordat je het weet, lijd je aan anervosia.’

‘Anorexia, mam.’

‘Dat bedoel ik. Een boterham met jam dan maar?’

Er vlijmde een scheut woede door Donna heen. Ze probeerde die te negeren, maar slaagde daar niet in. Het lukte haar steeds minder goed om kalm te blijven. De woorden persten zich naar buiten. ‘Mam, moet je horen.’ Ze boog zich een stukje naar voren over de tafel. ‘Vannacht heb ik bezoek gehad van een engel met een trompet die me heeft bezworen helemaal níets meer te eten. Dan is mijn lichaam gezuiverd voor als straks het Einde der Tijden aanbelt.’ Donna hoorde zelf hoe scherp haar stem klonk. Hoe vaak ze die ontbijtonzin ook al had aangehoord, op een of andere manier leek haar moeder de laatste tijd gemakkelijker een verkeerde snaar bij haar te raken. ‘O ja,’ ging ze door, ‘hij zou tegelijk mijn oog repareren als ik vandaag zou beginnen. Speciale actie, alleen deze week geldig.’

Donna zweeg en ging weer rechtop zitten. Ze verwachtte niet dat haar woorden haar moeder ook maar de geringste glimlach zouden ontlokken. Humor en het loodzware geloof van de 'Discipelen van het Licht' konden niet door één deur, zoveel was haar intussen duidelijk.

'Praat niet zo tegen mij,' zei haar moeder, zonder haar aan te kijken. Ze nam een hapje van haar boterham.

Donna stooft overeind. 'Praat dan ook niet altijd zo tegen mij!' Met een ruk draaide ze zich om en liep de kamer uit, de gang in. Ze trok haar jack aan en greep haar rugtas van de grond. Haar hand drukte de klink van de voordeur al naar beneden, toen haar bewegingen stokten. Zuchtend sloot ze een tel haar ogen. Weer ruzie. En die zou er nog steeds zijn als ze vanmiddag thuiskwam. Ze vloekte binnensmonds, draaide zich om en liep terug naar de huiskamer. Bij de tafel bleef ze staan; ze ademde diep in. Toen gaf ze haar moeder een zoen op haar wang en zei: 'Mam, ik weet niet hoe laat ik weer thuis ben, ik moet nog... van alles en nog wat. Nieuw schooljaar, weet je wel. Dag.'

Ze liep weer naar de voordeur. Keek om. Haar moeder keek niet terug.

In de bus op weg naar school probeerde ze door het met re-gendruppels bespikkelde raam iets te zien van de wereld buiten. Waarom wist ze eigenlijk niet. Behalve in de vakanties maakte ze deze rit elke dag. De chauffeurs groette ze bij hun voornaam, ze wist wie er bij de volgende halte zou instappen en ze kon voorspellen dat op dit tijdstip op de hoek van de Edisonstraat de rijdende winkel van Machielsen stond, als ze de tegenoverliggende halte aandeden. Alleen het weer veranderde. Donna stak een kauwgompje in haar mond, zakte

onderuit, duwde haar knieën tegen de rugleuning vóór haar en liet haar hoofd tegen het koele glas rusten. Een nieuw schooljaar, haar vierde, met de basisschool meegerekend haar twaalfde. Het voelde als het honderdste. Weer die saaie verhalen van Van Liesheuk, Barends, Woerlee en al die andere leraren die hun lesstof het belangrijkste ter wereld vonden, weer al die regeltjes die ze hadden bedacht om hen onder de duim te houden. Ze waren gewoon bang, dat was het, bang dat de leerlingen vragen gingen stellen. Waarom ze hen behandelden alsof ze achterlijke kinderen waren. Wat ze daar eigenlijk deden. Waarom ze elke dag allerlei shit moesten leren terwijl de aarde naar de knoppen ging en overal gruwelijke oorlogen werden uitgevochten om niks. Donna droomde van de dag dat ze de prachtige zwarte rijglaarzen die ze bij Bootlegs had gezien kon aansnoeren, een lange neus zou trekken naar al die betweters, en de school voor altijd achter zich zou laten. Mét de liefde van haar leven natuurlijk.

De bus stopte en opende sissend zijn deuren. De man met de lange zwarte regenjas en het kale hoofd stapte naar binnen. Daarna de vrouw die Donna altijd aan haar moeder deed denken. Niet omdat de vrouw op haar moeder leek, maar doordat Donna zo iemand graag als moeder had willen hebben. De vrouw had een rustig, vriendelijk gezicht en droeg leuke kleren. Ze zag eruit als een moeder aan wie je kon vertellen wat je dwarszat, in een restaurant waar je samen na het winkelen was gestrand en koffie met appelgebak had besteld. Een moeder die wilde weten wie je vrienden en vriendinnen waren. En andersom. De vrouw ging zitten; Donna bande haar uit haar gedachten en keek weer naar buiten. Er was een tijd geweest dat haar moeder nog normaal was, dat ze niet was ‘toegewijd aan de Heer’, zoals Donna dat ooit had horen omschrijven door

die enge aanvoerder van de sekte waartoe ze behoorde. Donna had vage herinneringen aan feesten thuis, met harde popmuziek en luidruchtige vrienden. Maar dat was lang geleden. De fotoalbums die zorgvuldig onder in haar moeders klerenkast waren verborgen, hadden later de open plekken in haar geheugen opgevuld. Wat haar was opgevallen toen ze die boeken stiekem zat door te bladeren: haar moeder lachte op bijna alle foto's. Ze was jong, ze droeg kleren met felle kleuren, en ze lachte.

De moeder die zij kende, was, droeg en deed geen van drieën. Tegenwoordig zaten er rimpels rond haar ogen en mond die daar leken te zijn ingekerfd om te voorkomen dat haar gezicht ooit nog uit de plooi kwam. En dan de kleren die ze droeg... Oké, ze was wel geen twintig meer, maar ze hoefde er toch niet uit te zien als een oude vrouw in een stoffige zwart-witfilm uit de vorige eeuw?

Op een aantal foto's stond ze met mannen afgebeeld, maar geen van hen had een oog zoals Donna.

Vorige week, op een avond dat haar moeder naar een gebedsbijeenkomst was, was ze in een opwelling naar boven gegaan en had de foto's nog eens bestudeerd. Misschien had ze destijds niet goed gekeken, had ze een foto van een man met een misschien wat kleinere oogafwijking dan de hare over het hoofd gezien. Niet dus.

Soms, als daarvoor een geschikte kandidaat de bus in stapte, probeerde Donna zich te verbeelden dat het haar vader was, maar op de een of andere manier vond ze dat veel lastiger dan fantaseren over de vrouw die haar moeder had moeten zijn. Want hoe vaak zag je een man met een afwijking aan zijn oog die in aanmerking kwam?

Donna schoof rechtop, opeens klaarwakker. Een gedachte

trof haar als een scherp steentje. Enkel en alleen door haar moeder wist ze van het bestaan van haar vader-met-het-halve-oog. Voor Donna was hij niet van vlees en bloed, maar van letters en woorden. Als een personage in een verzonden verhaal. Op dit punt had ze haar moeder dus al die jaren maar gewoon geloofd.

Net zoals je van een dominee aannam dat God bestond, of geen moeite had met de uitspraken van Donny Demon wanneer hij vertelde dat hij regelmatig nachtelijke gesprekken met Satan voerde. Donna vond het *crap*, apekool. Klakkeloos geloven was niet haar sterkste punt. Waarom zette ze dan geen vraagtekens bij het bestaan van een vader met net zo'n oog als zij?

In de hal stonden twee leerlingen, aan hun lengte te zien brugpiepers, naar een monitor te staren. Voor de rest was er niemand. Alsof dat nog iets uitmaakte, haastte Donna zich naar het trappenhuis. Ze nam twee treden tegelijk en kwam hijgend op de eerste verdieping aan. Daar drong het tot haar door dat ze nog wel wist dat ze voor het maatschappijprofiel had gekozen, maar niet in welke nieuwe klas ze zat en waar ze heen moest. Ze liep de gang in, zette haar tas op een vensterbank, pakte haar nieuwe agenda, trok daaruit het blaadje met het lesrooster dat ze vanmorgen van de schoolsite had gedownload en uitgeprint. H4C, ze moest naar de tweede verdieping. Terwijl ze de trap op liep, kwam in de zak van haar jack haar gsm tot leven.

Donna haalde hem tevoorschijn en opende het bericht. Haar hart sprong op. HOU VAN JE, WHEREVER YOU ARE, stond er op de display.

Hoewel te laat komen routine voor haar was, gaf het haar

gek genoeg toch altijd een vervelend gevoel als ze de deur opendeed en de klas haar aanstaarde. En de leraar natuurlijk. Vandaag was het wat dat betreft nog erger dan anders. Voor iedereen was het vandaag de tweede schooldag, maar voor haar de eerste. Het concert van Metallica gisteren had ze natuurlijk onmogelijk kunnen missen. Daar moesten ze op school maar begrip voor hebben.

Ze ademde in en deed de deur open. Stapte naar binnen. Ze lachte verontschuldigend naar Van Liesheuk. ‘Sorry meneer, verslapen.’

Er klonk gegrinnik.

Meneer Van Liesheuk schudde zijn hoofd.